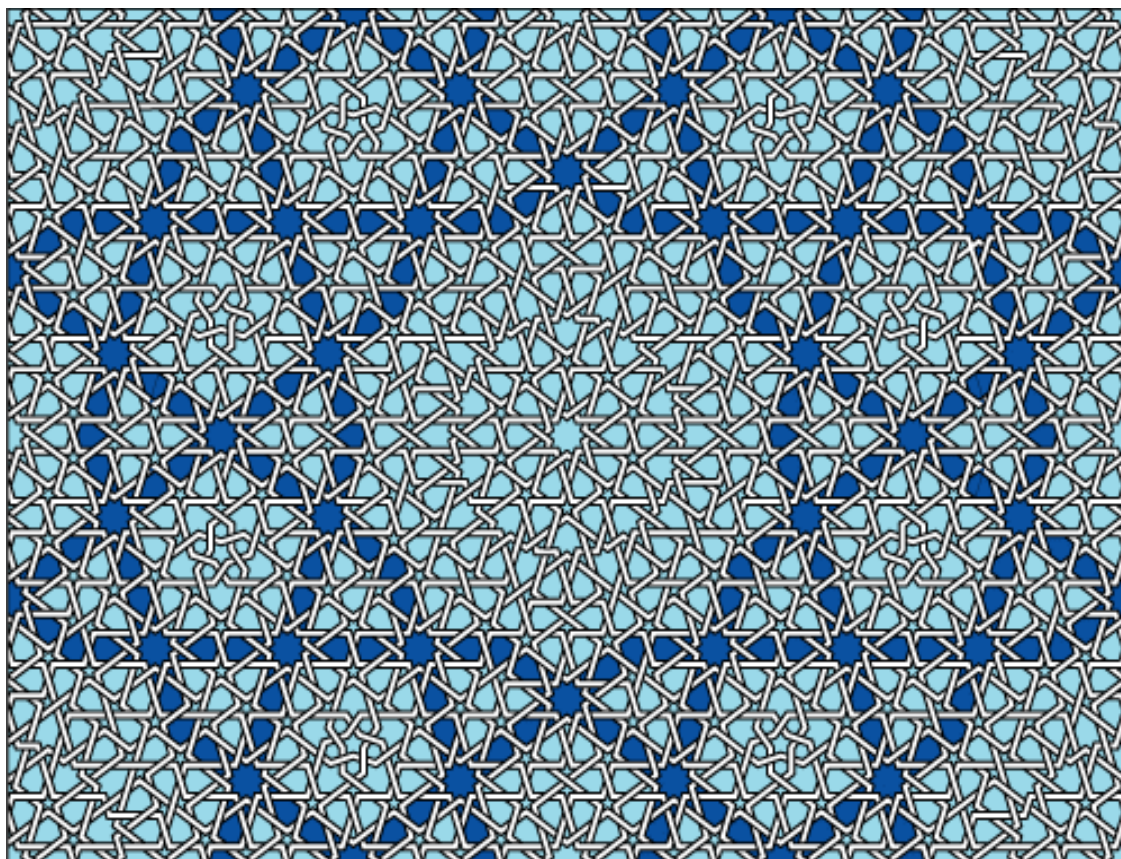

Sheikh Muhammad bin Abdul-Wahab

De Fire Principper For Shirk

Med Forklaring af

Sheikh Abdullah
bin Abdur-Rahman Al-Jibrin

Jeg spørger Allah, den ædle Herre af den mægtige trone, om at Han må være jeres beskytter i denne verden og i den næste. At Han velsigner Jer hvor end I er, at Han gør jer blandt dem som, når de modtager, er taknemlige; når de bliver testet er tålmodige; og når de synder, angrer. Og sandelig er disse tre vejen til lykken.

Vid, må Allah guide dig til Hans lydighed, at hanafiyyah – Profeten Ibrahim's (as) religion – er, at du kun tilbeder Allah i oprigtighed, og kun udfører religionen for Ham. Som Allah den Højeste siger:

“Og Jeg skabte ikke jinn og menneskene, undtagen for at tilbede Mig (alene).”
(Sura Al-Dhariat, ayat 56)

Så når du ved, at Allah skabte dig for at tilbede Ham, så vid at “tilbedelse” ikke bliver regnet som tilbedelse uden tawhid (monoteisme), ligesom bønner ikke bliver accepteret uden taharah (renhed). Hvis shirk (at tilbede andre ved siden af Allah) bliver blandet med tilbedelse, bliver tilbedelsen ikke accepteret, ligesom urenhed ødelægger renhed hvis de blandes.

Når shirk blandes med tilbedelse, bliver tilbedelsen ikke accepteret og handlingen (tilbedelsen) ugyldiggøres. Dette gør at personen, der blander shirk i sin tilbedelse vil være som de folk, der skal være i Helvede for evigt. Derfor er shirk et af de vigtigste emner at kende til. Til gengæld, gennem dette studie, vil Allah redde dig fra denne onde fælde, som shirk med Allah er. Angående dette har Allah den Højeste sagt:

“Sandelig, Allah tilgiver ikke at man sammenligner andre med Ham (shirk), men Han tilgiver andet end det, for hvem Han vil.”
(Sura Al-Nisaa, ayat 116)

Og dette vil blive opnået ved, at kende de fire principper som Allah, den Højeste, har nævnt i sin bog.

Det Første Princip:

At vide at de vantro, som Allahs Budbringer (saws) bekæmpede, indrømmede, at Allah den Højeste er Skaberens, Den som forsyner og Den som styrer alle affærer, men dette fik dem ikke ind i Islam.

Beviset for dette er:

“Sig: Hvem forsyner jer fra himlene og fra jorden? Eller hvem kontrollerer hørelsen og synet, og hvem tager de levende ud fra de døde, og de døde ud fra de levende, og hvem styrer alle affærer? Så, vil de sige Allah, så sig: Skal I da ikke frygte Ham?”
(Sura Yunus, ayat 31)

Forklaring:

Det første princip er et ekstremt vigtigt princip, og uvidenhed om det, har betydet at mange mennesker har valgt den forkerte vej. Alligevel er der mange beviser, som er så tydelige, at der ikke er tvivl herom.

De arabere der var imod Profeten (saws), og kæmpede imod ham (saws), plejede at tro på Allah og på Allahs overlegenhed. De plejede at bekræfte at Allah er Skaberen af himlene og af jorden, og at Han, og kun Han, er Almægtig. De indrømmede, at det var Allah, der forsynede dem og ikke deres afguder som de plejede at tilbede. Beviset for dette findes i mange vers i Al-Quraan.

I det vers som forfatteren citerer, fastslår Allah at jahiliyyah-araberne (med traditioner fra før Islam), hvis de blev spurgt om hvem, der forsynede dem, gav dem høreelse og syn, skaber liv, giver død eller om hvem der har kontrol over hele skabelsen, ville svare: Allah. Alligevel, på trods af denne tro, var de ikke bange for Allah og de begik shirk.

“Og de fleste af dem tror ikke på Allah, undtagen at de er polyteister.”
(Sura Yusuf, ayat 37)

Med andre ord så troede de på Allah, men de frasorterede ikke andre genstande i tilbedelsen. De bekræftede, at Allah er Herren, men de tilbad ikke Ham alene. Ibn Abbaas (ra) sagde om ovenstående vers:

“Deres tro på Allah er at, hvis du spørger dem hvem der har skabt himlene og jorden og bjergene vil de svare: Allah. Alligevel begår de shirk ved at tilbede andre ved siden af Ham.”
(Tafsir Al-Tabari, 16/286)

Et andet bevis på at jahiliyyah-araberne troede på, at Allah er den Højeste Herre er, at jahiliyyah-araberne tilbad deres afguder som et middel til at nærme sig Allah (dette vil blive bevist og forklaret i tredje princip). Det faktum at Allah var det ultimative mål for tilbedelsen viser, at de regnede Allah for at være den Ultimative og Højeste Herre.

Et tredje bevis er, at de tilbad Allah i svære tider (dette vil blive bevist og forklaret i fjerde princip). Dette viser, at de regnede Allah for at være den, som er Almægtig, og at Han alene er Skaberen og Opretholderen af alt.

Dette rejser nogle spørgsmål: Hvis de bekræftede alt dette om Allah, hvorfor accepterede de så ikke Islam? Og hvorfor regnede Profeten (saws) ikke alt dette som værende tilstrækkeligt til at kalde dem muslimer? Disse folk kæmpede mod Profeten (saws) og prøvede at slå ham ihjel, og Profeten (saws) kæmpede mod dem, og prøvede at slå dem ihjel. Han (saws) regnede dem for at være blandt de værste mennesker.

Svarene til disse spørgsmål findes i det faktum, at de plejede at begå shirk ved at tilbede deres afguder ved siden af Allah. Selvom de bekræftede, at Allah er perfekt (tawhid al-i'tiqadii), så benægtede de, at det kun er Allah, som fortjener at blive tilbedt. Derfor rettede de deres tilbedelse mod andre end Allah, og afviste det som, vi kalder for tawhid al-'amalii (tawhid i handlinger).

Det er derfor at de, da Profeten (saws) kom med det simple budskab: La ilaha illa Allah, eller: Der er ingen gud værdig at tilbede end Allah, blev arrogante og nægtede dette.

“Og når der blev sagt til dem: La ilaha illa Allah, blev de arrogante.”
(Sura Saffat, ayat 35)

Allah fortæller at de sagde:

“Har han(Muhammed) gjort guderne til en gud? Sandelig, er dette er en mærkværdig ting.”
(Sura Sad, ayat 5)

Jahiliyyah-araberne afviste ikke Profetens (saws) budskab fordi, at han (saws) ville have dem til at tro på Allahs eksistens eller, at Allah er Herren og Skaberen. Dette troede de allerede på. Grunden til at de afviste Profetens (saws) budskab var fordi, han (saws) beordrede dem til at rette al deres tilbedelse mod Allah alene.

Hvis man nu forstår, hvorfor jahiliyyah-araberne blev regnet for at være uden for Islam, selv om de bekræftede Allah som deres skaber, så vil man være i stand til at se, at det ikke er nok at tro på, at Allah er skaberen for at være muslim. Der findes en anden lige så vigtig faktor, som en muslim skal implementere, og det er tawhid i handlinger, at rette alt sin tilbedelse mod Allah alene. Hvis dette ikke implementeres har man begået shirk og kan sammenlignes med fortidens jahiliyyah-arabere, selvom man påstår at være muslim og faster, beder, og udfører Hajj sammen med muslimerne.

Andet Princip:

De (mushrikin) siger: Vi beder ikke til dem eller spørger dem om noget, undtagen for at søge nærhed og kontakt til Allah.

Beviset for dette er:

“Og dem der tager beskyttere ved siden af Ham (Allah) siger: Vi tilbeder kun dem, for at de må bringe os tættere på Allah. Sandelig, Allah skal dømme mellem dem, hvad de plejede at være uenige om. Sandelig, Allah skal ikke guide ham som er en løgnagtig vantro.”
(Sura Al-Zumar, ayat 3)

Og beviset på forbøn (shafaa'ah) er:

"Og de tilbeder andre end Allah, hvilket hverken skader dem eller gavner dem, og de siger: Disse er vores mellemlid til Allah."

(Sura Yunus, ayat 18)

I Al-Quraan bliver der nævnt to slags for bønner (shafaa'ah): Shafaa'ah al-manfiyya (den forbudte forbøn) og shafaa'ah al-muthbata (den accepterede forbøn).

Shafaa'ah al-manfiyya er der, hvor andre end Allah bliver spurgt om noget, som kun Allah har magt over.

Beviset for dette er:

"Oh I som tror, brug af det som Vi har forsynet jer med, inden der kommer en dag, hvor der ikke er nogen handel, og intet venskab og ingen forbøn. Og de vantro er de undertryggende."

(Sura Al-Baqarat, ayat 254)

Shafaa'ah al-muthbata er der, hvor man henvender sig direkte til Allah, enten personligt eller på andres vegne. Den som udfører denne forbøn bliver æret af Allah gennem forbønnen, og den som opnår forbønnen er en, hvis ord og handlinger Allah er tilfreds med. Og denne forbøn kan kun ske med Allah's tilladelse.

Beviset for dette er:

"Hvem er det der kan gå i forbøn hos Ham (Allah), undtagen med Hans tilladelse ."

(Sura Al-Baqarat, ayat 255)

Forklaring:

Det andet princip beskæftiger sig med to emner. Det første emne er den retfærdiggørelse, som jahiliyyah-araberne forsøgte at bruge som undskyldning for deres shirk. Det andet emne som forfatteren tager op, er emnet shafaa'ah. Dette er for at få tydeliggjort dette begreb og forståelsen deraf. Emnerne vil blive diskuteret i deres respektive rækkefølge.

Al-Quraan nævner den forvrængede logik, som førte jahiliyyah-araberne ud i shirk. De troede ikke på, at deres afguder var almægtige, og kunne give dem hvad de begærede. De troede heller ikke på, at deres afguder skabte verden eller forsynede dem. De brugte deres afguder som en slags mellemlid for at nærme sig Allah. De følte, at Allah var for hellig til at nærme sig direkte, derfor forsøgte de at nærme sig Allah gennem forbønner til deres afguder. De mente, at deres afguder var hellige, velsignede og havde en høj status hos Allah, hvorimod de selv var syndige skabninger, som ville blive afvist, hvis de selv forsøgte at spørge Allah. Ligesom en almindelig person ikke kan nærme sig en mægtig konge uden kontakt til en person, der kender kongen, på samme måde

brugte de deres afguder til at nærme sig Allah.

Så de sagde: "Vi tilbeder kun disse afguder, så de kan spørge Allah om at bringe os tættere på Ham". De sagde også: Vi tilbeder kun disse afguder, så de kan spørge Allah på vores vegne, så vores bønner og tilbedelse vil blive accepteret af Ham.

Begge disse undskyldninger viser, at jahiliyyah-araberne faktisk troede på at de nærmede sig Allah, og at Allah var det ultimative mål for tilbedelsen. På trods af dette, ændrede det ikke på det faktum, at der blev begået shirk gennem disse handlinger.

Dette skyldes, at essensen i tawhid er et direkte forhold mellem tilbederen og Allah. Allah har ikke brug for mellemlid for at acceptere ens tilbedelse, da Allah er almægtig, alvidende og barmhjertig. Ved at oprette mellemlid i deres forhold til Allah rettede jahiliyyah-araberne deres tilbedelse mod andre end Allah, selvom Allah var deres ultimative mål. Eksemplet med den mægtige konge passer dog ikke på Allah. Dette er, fordi kongen ikke er alvidende om sit folks situation, men har brug for andre, der informerer ham om denne. I de fleste tilfælde vil det heller ikke være muligt for en almindelig person, at gå direkte til kongen uden at dette foregår gennem andre personer.

Til sidst er det usandsynligt, at en konge ville give noget til en ukendt bonde, men hvis en anden person med magt og status spurgte på vegne af bonden, ville kongen sandsynligvis skænke det til bonden. Dette er fordi kongen ikke har noget at vinde ved at opfylde en ukendt bondes ønske, hvorimod der er masser at vinde ved at opfylde en mægtig persons ønske. Alle disse ting passer naturligvis ikke på Allah. Allah er alvidende om vores situation og har derfor ikke behov for andre til at informere om vores behov. Enhver skabning kan nærme sig Allah direkte, da Allah gennem sin viden er tættere på os end vores pulsåre. Allah er retfærdig, og giver til hvem Han ønsker. Allah vinder ikke noget fra nogen, men alle har alt at vinde hos Allah. På grund af denne analogi ser vi, at eksemplet med kongen ikke passer på Allah. Vigtigst af alt er, at vores religion og tilbedelse ikke bygger på analogier, men på Al-Quraan og Profetens (saws) sunnah.

Når man forstår, hvad der er forgået, vil man indse, at den samme shirk gælder for vores tids muslimer, som nærmer sig gravene og beder til de afdøde i håb om, at de vil være deres forbindelse til Allah. Hvis man virkelig genkender den shirk, jahiliyyah-araberne begik, vil man se, at der absolut ikke er forskel på deres shirk, og den shirk muslimerne begår, når de hidkalder deres helgener og afdøde. Begge grupper anerkender Allahs eksistens og Allahs almægtige natur. Begge grupper tilbeder andre end Allah, og begge grupper bruger præcis samme undskyldning – at de kun tilbeder disse objekter for at nærme sig Allah. Dette er tydeligvis shirk set ud fra Al-Quraan.

Begrebet ibadah (tilbedelse):

En anden vigtig ting man kan udlede er, at jahiliyyah-araberne var fuldt opmærksomme på, at det de gjorde var tilbedelse, da de sagde: Vi tilbeder kun dem for, at de må bringe os tættere på Allah. Så de vidste altså gennem deres

viden i arabisk sprog, at deres ofringer, du'a og prostrationer alt sammen var ibadah til deres afguder. Dette skal ses i forhold til nutidens muslimer, som laver den samme form for shirk. Hvis man spørger dem hvorfor, de tilbeder deres helgener, svarer de, at de ikke tilbeder dem, men blot søger efter en måde at nærme sig Allah.

Disse muslimer benægter altså, at deres handlinger falder ind under begrebet ibadah, og derved forsøger de at flygte fra anklagen, om den shirk de begår. Alligevel bliver en handling ikke bedømt ud fra hvad man kalder den, men ud fra essensen i den. Hvis man finder på at kalde "renter" for "gavn", så ændrer det ikke på det faktum, at det stadig er "renter". På samme måde som hvis man kaldte alkoholiske drikke for "forfriskninger", så ændrer det ikke på det faktum, at de indeholder alkohol, og derfor stadig er forbudt i Islam. Den som forstår denne regel vil se, at alle deres handlinger rettet mod afguder og helgener falder ind under begrebet ibadah.

Pointen med dette er at vise, at jahiliyyah-araberne vidste hvad de gjorde, og at de indrømmede dette. De sagde åbent, at deres handlinger var tilbedelse. De var altså ærlige (oprigtige) i forhold til de uvidende muslimer, der i dag prøver at ændre virkeligheden af deres handlinger, ved at kalde dem noget andet.

Begrebet shafaa'ah:

Forfatteren nævner begrebet shafaa'ah, da dette begreb bliver misbrugt for at retfærdiggøre shirk. Shafaa'ah er den forbøn/forbindelse, som Allah tillader sine tjenere at oprette til Ham. Shafaa'ah er det redskab, som disse udvalgte tjenere til Allah bruger til at redde andre fra ilden i Helvede. I Al-Quraan er der nævnt to typer shafaa'ah. Den ene type er shafaa'ah al-manfiyya, som er nægtet og forbudt, den anden type er shafaa'ah al-muthbata, som er bekræftet og tilladt. Den som søger shafaa'ah skal være en, som Allah giver tilladelsen til, og en som Allah er tilfreds med. Allah er tilfreds med dem som ikke begår shirk.

Man vil sikkert spørge sig selv, hvad formålet med shafaa'ah er, når det alene er Allah, som bestemmer om ens shafaa'ah bliver accepteret. Svaret er meget simpelt, da dette blot beviser Allahs overlegne magt og kontrol over skabningerne. Hvis vi selv kunne bestemme om vores shafaa'ah bliver accepteret, ville dette underminere Allahs autoritet. Shafaa'ah er Allahs måde at ære den slave på, som ærer Allah ved ikke at begå shirk.

"Og der er mange engle i Himlene, hvis shafaa'ah ikke er til nogen nytte, undtagen efter Allah giver tilladelse, til hvem Han vil og er tilfreds med ham."
(Sura An-Najm, ayat 26)

Ikke engang den lydige og syndefri engel i Himlen kan lave shafaa'ah uden Allahs accept, og stadig vil denne shafaa'ah ikke blive accepteret, med mindre Allah er tilfreds med den person, på hvis vegne shafaa'ah søges.

Uden tvivl er det Profeten (saws), der har den største ære angående shafaa'ah. Han (saws) skal lave shafaa'ah på vegne af alle nationer. Men selv denne shafaa'ah er givet efter tilladelse fra Allah. Derfor siger muslimerne følgende du'a efter, at der er blevet kaldt til bøn:

"Oh Allah, Herre over dette perfekte kald, og den fastsatte bøn. Giv Muhammed Wasillah (den højeste plads i Paradis) og udmærkelse og opløft ham til Al-Maqaam al-Mahmud (Den position hvor Allah tillader shafaa'ah på vegne af alle nationer) som Du har lovet ham."
(Bukhari 1/152)

Denne du'a er direkte til Allah og ikke til Profeten (saws). På samme måde spurgte Sahaberne heller ikke Profeten (saws) om noget efter hans død. Og sandelig, disse folk havde den bedste viden om Islam og vidste, at det ikke er muligt at spørge Profeten (saws) om noget efter hans død. Hvilken status har alle disse afguder og helgener sammenlignet med Profeten (saws)?

Abu Hurayrah spurgte Profeten (saws):

"Oh Allahs Budbringer, hvem har den største chance for at modtage din shafaa'ah til Dommedag? Profeten (saws) svarede: Den som har størst chance for, at modtage min shafaa'ah til Dommedag er den som oprigtigt fra sit hjerte siger: La ilaha illa Allah."
(Bukhari 1/33)

Tredje Princip:

At Profeten (saws) kom til folk, som tilbad forskellige objekter. Blandt dem var folk, som tilbad englenerne, profeterne og de gudfrygtige, og blandt dem var folk, som tilbad træerne, stenene, solen og månen. Men Profeten (saws) bekæmpede dem alle, og han skelnede ikke mellem dem.

Beviset for dette er som Allah den Højeste siger:

"Og bekæmp dem til der ikke er mere fitna og indtil religionen, den hele, kun er for Allah."
(Sura Al-Anfal, ayat 39)

Beviset for at de tilbad solen og månen er:

"Og af hans tegn er, dag og nat, solen og månen. Lad være at prostrere til solen og månen, men prostrer til Allah, Han som har skabt disse, hvis det er Ham I tilbeder."
(Sura Al-Fussilat, ayat 37)

Beviset for at de tilbad englene er:

*"Og de (profeterne) beordrede jer ikke at tage englene og profeterne som guder."
(Sura Al-Imran, ayat 80)*

Beviset for at de tilbad profeterne er:

*"Og (vær opmærksom på den dag), når Allah skal sige: Oh Jesus, søn af Maria, sagde du til folk: Tag mig og min moder som guder ved siden af Allah? Han vil sige: Mægtig er Du, og det var ikke for mig at sige, hvad jeg ikke havde ret til at sige. Hvis jeg havde sagt sådan, ville Du vide det. Du ved hvad der er inden i mig, og jeg ved ikke hvad der er inden i Dig. Sandelig, det er Dig der er Kenderen af det skjulte."
(Sura Al-Ma'idah, ayat 116)*

Beviset for at de tilbad de gudfrygtige er:

*"Dem som de påkalder (ved siden af Allah) søger selv al-wasilah (veje) til deres Herre om hvem der kommer tættest, de søger Hans nåde og frygter Hans straf."
(Sura Al-Isra, ayat 57)*

Beviset for at de tilbad træerne og stenene er:

*"Så har I overvejet al-Laah og al-Uzzaa? Og Manaah som den tredje?"
(Sura An-Najm, Ayat 19-20)*

Et andet bevis er en hadith fra Abi Waqid al-Laythi(ra) som sagde:

"Vi rejste med Profeten (saws) til Hunayn, og på det tidspunkt havde vi lige forladt kufr. De vantro havde et helligt træ, som de hang deres våben på. Det hed 'Dhaatu Anwaat'. Så da vi red forbi dette sted sagde vi: Oh Allahs Budbringer, giv os et træ, ligesom de har et træ og efter vi havde sagt dette sagde Profeten (saws): Allahu akbar I har sagt og jeg sværger ved Ham i Hvis hånd min sjæl er, ligesom Bani Israel sagde til Musa (saws)" giv os en gud ligesom de har en gud" sandelig vil I følge sporene fra dem som var før jer."

Forklaring:

i dette princip udpeger forfatteren flere slags folk, som levede i Profetens (saws) tid. Nogle af dem plejede at tilbede profeterne, ligesom de kristne tilbeder Isaa ibn Mariam. Nogle af dem tilbad englene og de gudfrygtige mennesker, ligesom jahiliyyah-araberne. Nogle af dem tilbad himmellegemerne ligesom Sabaerne (i dag kendt som Mandaerne), og selvfølgelig tilbad nogle af dem klipper og sten, ligesom hovedparten af jahiliyyah-araberne gjorde. Beviserne for disse handlinger findes mange steder i Al-Quraan.

I det første vers siger Allah:

“Og bekæmp dem til der ikke er mere fitna.”

Ibn Abbaas(ra) har forklaret, at fitna i dette vers betyder shirk (Tafsir Ibn Kathir 2/321). Derfor skal alle typer shirk bekæmpes. Der bliver ikke skelnet mellem at tilbede Jesus, Rama eller Krishna. Alle falske afguder skal ødelægges, og kun Allahs religion – baseret på den rene tilbedelse af Allah – skal blive tilbage.

I det andet vers fastslår Allah, at solen og månen er skabt af Allah, og derfor fortjener de ikke at blive tilbedt.

I det tredje vers minder Allah os om, at der hverken er basis eller bevis for, at bede til englene eller profeterne, da ingen profeter nogensinde har beordret folk at tilbede engle eller profeter.

I det fjerde vers informerer Allah os om at de profeter, der alligevel blev tilbedt ikke har bedt om dette. Isaa ibn Mariam, der af de kristne bliver tilbedt som Guds søn har ikke selv bedt folk om at udføre denne form for shirk. Profeterne har bevidnet, at Allah er Herren og den eneste, der er tilbedelse værdig. På Dommedagen skal de befri dem selv fra de handlinger deres såkaldte folk lavede, da de begik shirk.

I det femte vers forklarer Allah at de gudfrygtige, som bliver tilbedt ved siden af Allah, selv konkurrerede om at komme tættere på Allah, mens de håbede på Hans nåde og frygtede Hans straf. Er det da gavnligt at tilbede disse, deres position taget i betragtning? Når de selv tilbeder Allah, hvad ret har andre så til at tilbede dem?

I den sidste hadith citerer forfatteren en hadith af Abu Waqid al-Laythi hvori der berettes om en hændelse, som foregik under slaget ved Hunayn, på et tidspunkt hvor flere af muslimerne var nye i Islam. Muslimerne passerede et træ, som de vantro betragtede som en slags lykkeamulet. Her plejede de at hænge deres våben og troede, at dette ville bringe dem held, når de drog i krig. Disse nye muslimer spurgte Profeten (saws) om et tilsvarende sted, hvor de kunne søge velsignelse fra Allah. Da Profeten (saws) hørte dette udbrød han (saws):

“Allahu akbar I har sagt ,og jeg sværger ved Ham i Hvis hånd min sjæl er, ligesom Bani Israel sagde til Musa (as):” giv os en gud ligesom de har en gud”. Sandelig vil I følge sporene fra dem som var før jer. ”

Profeten (saws) sammenlignede deres udtalelser med Bani Israel, fordi kun Allah kan velsigne nogle steder over andre. Så ved at søge velsignelse på måder som Allah ikke har beordret os, opstår faren for shirk.

Fjerde Princip:

Vor tids mushrikin praktiserer en mere alvorlig form for shirk end fortidens mushrikin. Dette skyldes, at fortidens mushrikin kun begik shirk over for Allah, når de havde det nemt. Når de havde det svært, var de oprigtige over for Allah. Vor tids mushrikin begår altid shirk, hvad enten de har det nemt eller svært.

Beviset for dette er:

"Og når de går ombord på et skib, beder de til Allah, oprigtig over for Ham i religion, men når Han bringer dem i land, tilbeder de straks andre end Ham."

(Sura Al-Ankabut, ayat 65)

Forklaring:

Selv om shirk er den værste synd, en person kan begå, findes der forskellige typer og grader af shirk. Sammenlignet med andre synder er shirk den værste, men visse former for shirk er værre end andre. For eksempel er det ren shirk at hidkalde englene, og det er ren shirk at hidkalde Satan. Begge er handlinger, som Allah ikke vil tilgive, men der er ingen tvivl om, at det mest afskyelige man kan gøre er at hidkalde Satan.

De mushrikin der levede i Profetens (saws) tid plejede at begå shirk. Dog plejede de at rette deres tilbedelse direkte mod Allah når de havde det svært. Dette skyldtes, at de indså, at det kun var Allah, der kunne besvare deres bønner. Når de havde det nemt, brugte de deres afguder som forbindelse til Allah.

Måske vil historien om Ikrimah ibn Abi Jahl understrege pointen i dette princip. Ikrimah, ligesom hans fader, var blandt de værste fjender af Profeten (saws). Derfor var der, da Profeten (saws) udstedte amnesti til Mekkas beboere, fire undtagelser. Den ene af dem var Ikrimah. Ikrimah, som havde skadet muslimerne meget, vidste, at han ikke ville få lov til at være i fred, og derfor flygtede han. Han flygtede til havet, hvor han tog med på et skib i håb om at komme til et fremmed land, hvor han kunne være i fred. Midt på havet sejlede de ind i en frygtelig storm, og alle om bord på skibet troede, at de skulle drukne. Derfor sagde de til hinanden: "Lav oprigtig du´a til Allah, for alle jeres afguder vil ikke kunne hjælpe jer nu". Da Ikrimah hørte dette, sagde han til sig selv: "Ved Allah, hvis det kun er Allah, der kan redde os på dette hav, så skal vi bede oprigtigt til Allah, og Han er den eneste, der også kan redde os på land! Oh

Allah, hvis Du redder mig fra denne storm, lover jeg at gå til Muhammad (saws) og tage hans hånd, og sandelig vil jeg finde ham tilgivende og gavmild. Skibet blev reddet, og Ikrimah opfyldte sit løfte og gik til Profeten (saws), og sandelig var han (saws) som forventet. Han (saws) tilgav Ikrimah og behandlede ham med respekt. Ikrimah konverterede og viste sig som en tapper muslim, og han døde som martyr i en af krigene (Al-Isaabah 4/443).

Denne hændelse fik Ikrimah til at indse fejlen ved at afvise Profetens (saws) budskab – tawhid. Da folkene på skibet sagde til hinanden, at det kun var Allah, der kunne frelse dem, indså Ikrimah, at det kun er Allah, der fortjener at blive tilbedt. Hvis det kun var Allah, der havde kraft og styrke til at besvare Ikrimahs kald, hvad var så grunden til at tilbede alle disse afguder?

Folk i Profetens (saws) tid indså dette, og derfor begik de kun shirk, når de havde det nemt. Det var, når de havde det svært, at de kaldte ud direkte til Allah. Dem som begår shirk i vore dage er værre end de nævnte, fordi de aldrig kalder ud direkte til Allah. Faktisk tilbeder de deres afguder og andre objekter, når de har det svært. I dag er det muligt at høre nogle råbe: "Oh Ghawt al-Azam!", hvilket betyder: "Oh største, hos hvem beskyttelse søges", mens de henviser til en af Allahs gudfrygtige slaver – Abd al-Qadir al-Jilani. Det er også muligt at høre nogle råbe: "Oh Allahs Budbringer!! Forsyn mine behov". Dette viser, at jahiliyyah-araberne var klogere end vor tids mushrikin, da de havde indset, at det ikke hjælper at tilbede andre end Allah.

Konklusion:

Det er ikke nok for en person, at bevidne at Allah er hans eneste Herre og Skaber for at være muslim. Personen skal følge det op med oprigtig tilbedelse af Allah alene. Denne oprigtighed er essentiel for ens Islam, så kun Allah tilbedes og alle falske afguder afskyes. Tilbedelse af andre end Allah er shirk, og sandelig, Allah har lovet, at Han ikke tilgiver shirk. På samme måde er det haram at bede til idoler som forbindelse til Allah, da dette også er shirk. Og Allah ved bedst, og må Han opløfte Profeten (saws) og skænke ham (saws) og hans familie fred.